

EMMA GOLDMAN

ΤΟ
ΠΑΙΔΙΝ
ΤΖΙΑΙ
ΟΙ
ΕΧΘΡΟΙ
ΤΟΥ

faura books

για τη φασούρα των
ανατρεπτικών ιδεών

Η Emma Goldman (1869 - 1940) ήταν αναρχοκομμουνίστρια που έπαιξε σημαντικό ρόλο στη διάδοση των αναρχικών ιδεών στην Ευρώπη τζιαι τες ΗΠΑ. Έζησε την ρωσική τζιαι την ισπανική επανάσταση που κοντά, επέρασεν πολλές διώξεις, φυλακίσεις τζιαι απελάσεις, τζιαι έγινε γνωστή για τες πύρινες ομιλίες τζιαι τα γραπτά της.

Πρέπει το παιδί να θεωρείται ατομικότητα οξά αντικείμενον προς διαμόρφωση σύμφωνα με τες ιδιοτροπίες τζαι τες επιθυμίες του περίγυρου του; Τούτη για μέναν εν η πιο σημαντική ερώτηση που πρέπει να απαντηθεί που γοννιούς τζαι εκπαιδευτικούς. Το αν εννά επιτραπεί στο παιδί να αναπτυχθεί εσωτερικά, αν ούλλα όσα γυρεύκουν εκφραστική διέξοδον εννά αφεθούν να φκουν προς το φως της ημέρας ή αν εννά ζυμωθεί, όπως το ζυμάριν, που εξωτερικές δυνάμεις εξαρτάται που την κατάλληλην απάντηση σε τούτο το ζωτικής σημασίας ερώτημαν.

Το πάθος των καλών τζαι των άξιων πλάθει τες πιο ισχυρές προσωπικότητες. Κάθε ευαίσθητος άθθρωπος απορρίπτει την ιδέα να τον μεταχειρίζονται σαν μηχανήν ή σαν παπαγαλάκιν καθωσπρεπισμού τζαι δήθεν σεβασμού· η άθθρωπινη ύπαρξη διψά για αναγνώρισην του βαθύτερου εαυτού της.

Πρέπει να έχουμε υπόψη μας ότι εν μέσα που την παιδικήν ηλικίαν που περνά η ανάπτυξη του ώριμου άθθρώπου τζαι ότι οι υπάρχουσες αντιλήψεις μόρφωσης τζαι εκπαίδευσης του στο σκολείον τζαι στην οικογένειαν -ακόμα τζαι σε οικογένειες φιλελεύθερων ή ριζοσπαστών- εν τέθοικες που πνίουη τη φυσικήν ανάπτυξη του παιθκιού.

Ούλλοι οι θεσμοί στες μέρες μας, η οικογένεια, το κράτος, οι ηθικοί κώδικες θωρούν σε κάθε δυνατήν, όμορφην τζαι ασυμβίβαστην προσωπικότηταην έναν θανάσιμον εχθρόν. Γι' αυτό γίνεται κάθε προσπάθεια να καλουπωθεί το άθθρωπινο συναίσθημαν τζαι η πρωτότυπη σκέψη που τα σπλάχνα της, διαμορφώνοντας κάθε άθθρωπο σύμφωνα με τα ίδια πρότυπα - όι μιας ισορροπημένης προσωπικότητας, αλλά τζειών του υπομονετικού μισθωτού σκλάβου, της επαγγελματικής μηχανής, του φορολογούμενου πολίτη, του αυστηρού ηθικολόγου. Αν κάπκοιος, παρ' όλα αυτά, συναντήσει έναν πραγματικόν αυθορμητισμόν (κάτι που, παρεμπιπτόντως, εν μια σπάνια χαρά), τούτον εν οφείλεται στες δικές μας μεθόδους ανατροφής τζαι εκπαίδευσης: η προσωπικότητα του παιθκιού, συχνά, επιβάλλεται παρά τα κοινωνικά τζαι οικογενειακά εμπόδια. Μια τέθοικια ανακάλυψη εννά έπρεπεν να γιορτάζεται ως ένα σπάνιο γεγονός, μιας τζαι τα εμπόδια στον δρόμον της ανάπτυξης τζαι της διαμόρφωσης του χαρακτήρα εν τόσα πολλά που εν θαύμαν αν το παιδίη καταφέρει να διατηρήσει το σθένος τζαι την όμορφκιάν του τζαι να επιβιώσει που τες διάφορες απόπειρες ακρωτηριασμού του πυρήνα της ύπαρξης του.

Πράγματι, όποιος απελευθερωθεί που τες αλυσίδες της απερισκεψίας τζαι της ηλιθιότητας του κοινότοπου , όποια μπορεί να σταθεί χωρίς ηθικά δεκανίκια, χωρίς την έγκρισηη της κοινής γνώμης («ιδιωτική νωθρότηταη» αποκαλούσηη την ο Νίτσε), μπορεί να τραουδήσει με ούλλην του/της τη δύναμην το τραουδίν της

ανεξαρτησίας τζιαι της ελευθερίας. Εκέρδισεν τούτον το δικαίωμα διά πυρός τζιαι σιδήρου. Τούτες οι μάχες ξεκινούν που την πιο τρυφερήν ηλικίαν.

Το παιδί δείχνει τες ατομικές του κλίσεις στα παιχνίθκια του, στα ερωτήματα του, στες σχέσεις του με άλλους αθθρώπους τζιαι πράματα. Πρέπει, όμως, να παλέψει με τες συνεχείς εξωτερικές επεμβάσεις στες σκέψεις τζιαι στα συναισθήματα του. Εν του επιτρέπεται να εκφραστεί σε αρμονία με τη φύσν του, σύμφωνα με την αναπτυσσόμενην προσωπικότηταν του. Πρέπει να γίνει πράμαν, αντικείμενον. Τα ερωτήματα του βρίσκουν στενόμυαλες, συμβατικές, ηλίθιες απαντήσεις, πολλές φορές βασισμένες σε ψέματα. Τζιαι, όταν με μιάλα τζιαι γεμάτα απορίαν τζιαι αθωότητα μμάθκια θελήσει να κατανοήσει τα μυστήρια του κόσμου, οι γυρόν του γλήορα κλειώνουν πόρτες τζιαι παράθυρα τζιαι φυλακίζουν το εύθραυστον αθθρώπινο φυτό σε περιβάλλον θερμοκηπίου, όπου εν μπορεί ούτε να αναπνεύσει ούτε να αναπτυχθεί ελεύθερα.

Ο Ζολά, στο μυθιστόρημαν του «Fécondité», υποστηρίζει πως ένα μιάλον μέρος του πληθυσμού θεωρεί το παιδί νεκρό τζιαι συνωμοτεί ενάντια στην ίδιαν τη γέννησν του - μια πραγματικά τρομακτική εικόνα. Εντούτοις, η συνωμοσία εναντίον της ανάπτυξης τζιαι της διαμόρφωσης του χαρακτήρα του, η οποία ήβρεν πρόσφορον έδαφος τζιαι εκαλλιεργήθηκεν ευρέως, φαίνεται μου ακόμα πιο απαίσια τζιαι επιζήμια, αφού αργά τζιαι σταδιακά καταστρέφει τα κρυμμένα χαρίσματα τζιαι δυνατότητες του παιθκιού, μια διαδικασία που οδηγεί στην αποβλάκωσν τζιαι στην περιστολήν της κοινωνικής του ευημερίας.

Μια εκπαίδευση εξολοκλήρου προσανατολισμένη στην αποξένωση του παιθκιού που τον εαυτόν του δημιουργεί ενήλικες αποξενωμένους ο ένας που την άλλη τζιαι σε διαρκήν ανταγωνισμό μεταξύ τους.

Ο στόχος του μέσου παιδαγωγού έννεν μια ολοκληρωμένη, ισορροπημένη, αυθεντική ύπαρξη. Μέσω της διδασκαλίας του πιο πολλά επιδιώκει την παραγωγή μηχανών με σάρκαν τζιαι οστά, για να ταιρκάζουν στην κοινωνική αλυσίδαν παραγωγής τζιαι στη μονότονην τζιαι όφκερη ζωή μας. Κάθε σπίτι, σκολείον, κολλέγιον τζιαι πανεπιστήμιον ενισχύουν τη στείραν, ψυχρή μανία χρησιμοθηρίας, πλημμυρίζοντας τα μυαλά των μαθητών με ένα σωρόν ιδέες, κληρονομιά των προηγούμενων γενιών. Τα «γεγονότα τζιαι τα δεδομένα», όπως ονομάζονται, έννεν τίποτε παραπάνω που έναν όγκον πληροφοριών ικανών να συντηρούν την κάθε εξουσίαν τζιαι να δημιουργούν δέος ως προς τη σημασίαν της ιδιοκτησίας, όμως ελάχιστα συνεισφέρουν στην ουσιαστική κατανόησν της αθθρώπινος ψυσιής τζιαι της θέσης της στον κόσμο.

Γεμώννουν τα μυαλά της νέας γενιάς με αλήθειες νεκρές τζιαι που τζιαιρόν ξεχασμένες, με μouxλιασμένες -που την εποχή των γιαγιάων μας- αντιλήψεις για τον κόσμο τζιαι τους ανθρώπους. Η συνεχής αλλαγή, η ατέλειωτη πολυμορφία, η συνεχής πρόοδος εν η ουσία της ζωής. Οι επαγγελματίες παιδαγωγοί εν ξέρουν τίποτε για τούτα, τα εκπαιδευτικά συστήματα εν τακτοποιημένα σε φακέλλους, ταξινομημένα τζιαι αριθμημένα. Λείπει τους ο δυνατός τζιαι γόνιμος σπόρος που, άμαν ππέσει σε εύφορον έδαφος, επιτρέπει τους να φτάσουν ψηλά, εν κουρασμένοι τζιαι ανήμπορες να ξυπνήσουν την αυθορμητικότητα του χαρακτήρα. Παιδαγωγοί τζιαι δάσκαλοι, με νεκρές ψυσιές, δουλεύουν με νεκρές αξίες. Η ποσότητα αναγκαστικά πιάννει τη θέση της ποιότητας. Οι συνέπειες εν αναπόφευκτες.

Όπου τζιαι αν κοιτάξεις γυρεύοντας με ενθουσιασμό ανθρώπους που εν μετρούν ιδέες τζιαι συναισθήματα με τη ρίγαν της σκοπιμότητας, έρκεσαι αντιμετώπος με προϊόντα, με κοπάκια αντί με το αποτέλεσμα αυθόρμητων τζιαι έμφυτων χαρακτηριστικών που αναδεικνύονται ελεύθερα.

*«Έν βρίσκω ίχνος
Πνεύματος κρυμμένο.
Έν απλώς εκπαιδευμένο.»*

Τα λόγια τούτα του Φάουστ ταιρκάζουν απόλυτα στες παιδαγωγικές μας μεθόδους. Πιάστε, για παράδειγμα, τον τρόπο που διδάσκεται η ιστορία στα σχολεία μας. Δέτε πώς παγκόσμια γεγονότα καταντούν φτηνόν κουκλοθέατρον, όπου ελάχιστοι κουκλοπαίκτες υποτίθεται ότι κρατούν στα σιέρκα τους την πορεία ολόκληρου του ανθρώπινου είδους.

Τζιαι το δικό μας έθνος! Έν επιλέγηκεν που τη θείαν Πρόνοια να κυριαρχήσει στον κόσμο; Έν στέκει επιβλητικά πάνω που τα άλλα; Ένεν το κόσμημα της γης; Ένεν ασύγκριτα ενάρτεον, ιδανικόν τζιαι γενναίον; Το αποτέλεσμα τούτης της γελοίας διδασκαλίας εν ένας μουντός, ρηχός πατριωτισμός, που εν μπορεί να δει τα όρια του, έντονα ξεροτζιέφαλος τζιαι ανήμπορος να κατανοήσει τες δυνατότητες άλλων εθνών. Έτσι ευνουχίζεται τζιαι νεκρώννεται το πνεύμα της νεολαίας, με την υπερεκτίμηση της αξίας σου. Καμμιά έκπληξη που η κοινή γνώμη χειραγωγείται τόσο εύκολα.

«Αναμασημένη τροφή» έπρεπε να γράφει σε κάθε αίθουσα διδασκαλίας, προειδοποιώντας όσες εν θέλουν να χάσουν την προσωπικότητα τζιαι την αίσθηση δικαίου τους τζιαι να τα αντικαταστήσουν με όφκερον κέλυφος. Ίσως τούτον αρκεί ως μια αναγνώριση για τα αμέτρητα εμπόδια που συναντά το παιδί στην ανεξάρτητη νοητική του ανάπτυξη.

Εξίσου πολλές, τζιαι όι λλιόττερο σημαντικές, εν οι δυσκολίες που συναντούν οι νέες στη συναισθηματική τους ζωήν. Έθθα επερίμενεν κάπκοιος να συνδέουν τους γοννιούς τζιαι τα παιθκιά οι πιο τρυφεροί δεσμοί; Σωστά εννά επερίμενεν, όμως, όσο λυπηρόν τζιαι αν ένι, εν οι γοννιοί που καταστρέφουν πρώτοι τον εσωτερικόν πλούτον των παιθκίων τους.

Οι Γραφές λαλούν μας πως ο Θεός εδημιούργησεν τον Άθθρωπον κατ' εικόναν του, κάτι που σε καμμιάν περίπτωση εν ήταν επιτυχία. Οι γοννιοί ακολουθούν το κακόν παράδειγμα του επουράνιου αφέντη. Κάμνουν τα πάντα για να πλάσουν το παιδίν τους σύμφωνα με τη δικήν τους εικόναν. Επιμένουν πεισματικά στην ιδέαν ότι το παιδίν εν μέρει εν απλώς κομμάτιν τους, μια ιδέα τόσο λανθασμένη όσον τζιαι επιβλαβής, που εν αρκετή για να μεγαλώσει η παρανόηση γυρόν που την παιδικήν ψυσιήν τζιαι οδηγεί στην υποδούλωσιν τζιαι την εξάρτησιν της.

Μόλις οι πρώτες ακτίδες συνειδητοποίησης φωτίσουν τον νουν τζιαι την καρκιάν του παιθκίου, τζιείνον ενστικτωδώς αρκείκει να συγκρίνει την προσωπικότητα του με τζιείνιν των γυρόν του. Πόσους απόκρημους τζιαι παωμένους βράχους συναντά το γεμάτον απορία βλέμμα του; Σύντομα διαπιστώννει την επώδυνην πραγματικότητα: πως βρίσκεται δαμέ απλώς για να υπηρετεί, σαν άψυχον ον, την εξουσία γοννιών τζιαι κηδεμόνων που το διαπλάθουν.

Η φοβερή μάχη που διά ο σκεπτόμενος άθθρωπος ενάντια στες πολιτικές, κοινωνικές τζιαι ηθικές συμβάσεις ξεκινά που την οικογένειαν, όπου το παιδίν αναγκάζεται να αγωνιστεί ενάντια στην εσωτερικήν τζιαι εξωτερική χρήση βίας. Οι ρητές εντολές «Εννά το κάμεις! Πρέπει! Τούτον εν σωστόν! Τζιείνον εν λάθος!» ππέφτουν όπως την καταρακτώδη βροσιήν πάνω στο αγνό μυαλόν του παιθκίου τζιαι καλούν το να γονατίσει μπροστά στες καθιερωμένες τζιαι άτεγκτες αντιλήψεις σκέψεων τζιαι συναισθημάτων. Ωστόσο, τα κρυμμένα χαρακτηριστικά τζιαι ένστικτα παλεύκουν να επιβάλουν τον δικόν τους, ανορθόδοξον τρόπον έρευνας της ουσίας των πραγμάτων τζιαι διάκρισης ανάμεσα σε τζιείνο που συχνά αποκαλείται «λανθασμένο», «σωστόν» ή «ψεύτικον». Το παιδίν εν προορισμένο να ακολουθεί τον δικόν του δρόμον, αφού εν καμωμένον που το ίδιο νευρικό σύστημα, μς τζιαι γαίμα με τζιείνους που κατευθύνουν τη μοίραν του. Αδυνατώ να καταλάβω πώς οι γοννιοί ελπίζουν ότι τα παιθκιά τους εννά γίνουν ανεξάρτητα, αυτόνομα όντα, άμαν προσπαθούν με σθένος να μειώσουν τζιαι να ελέξουν την κάθε τους δραστηριότητα, το κάτι παραπάνω σε ιδιοσυγκρασίαν τζιαι χαρακτήραν που τα κάμνει να ξεχωρίζουν που τους ίδιους τζιαι αναδεικνύει τα ως φορείς νέων τζιαι ζωογόνων ιδεών. Το μιτσι δεντρούν που κλαδεύκει ο κηπουρός, για να του δώκει προκαθορισμένο σχήμαν, έθθα γίνει ποττέ τόσο ψηλόν τζιαι όμορφον όσον εννά εγίνετον αν του επιτρέπετον να μεγαλώσει φυσικά τζιαι ελεύθερα.

Άμαν το παιδί φτάννει την εφηβείαν, έρκεται αντιμετώπων, πέραν που τους οικογενειακούς τζαι σχολικούς περιορισμούς, με μιν ατέλειωτην γκάμαν αυστηρών παραδόσεων κοινωνικής ηθικής. Η λαχτάρα για έρωταν τζαι σεξ αντιμετωπίζονται που τους πιο πολλούς γοννιούς με αδιαφορίαν, αφού θεωρείται κάτω αισχρόν τζαι απρεπές, ντροπιαστικό, σχεδόν εγκληματικόν, που πρέπει να καταστέλλεται τζαι να καταπολεμάται σαν κάποια φοβερή αρρώσκια. Τα ερωτικά τζαι τρυφερά αισθήματα του νεαρού βλασταρικού μεταφράζονται σε χοντροκομμένη χυδαιότητα εξαιτίας της βλακειάς του περίγυρου του, με αποτέλεσμα οτιδήποτε όμορφον είτε να συνθλίβεται εξολοκλήρου είτε να καταχωνιάζεται βαθικιά, σαν την πιο μεγάλην αμαρτίαν που εν τολμά να αντικρίσει το φως της μέρας.

Το περίεργον εν ότι οι γοννιοί στερούνται τα πάντα, θυσιάζουν τα πάντα για τη σωματική υγιάν του παιθικιού τους, ξυπνούν τες νύχτες τζαι στέκουν φορτισασμένοι μπροστά σε όποιαν ενόχληση νώσουν τα καμάρκα τους. Μεινίσκουν, όμως, ψυχροί τζαι αδιάφοροι, δίχως ίχνος κατανόησης, μπροστά στους πόθους του παιθικιού τους, χωρίς να ακούν (τζαι χωρίς να θέλουν να ακούσουν) τον δυνατόν χτύπον του νεανικού πνεύματος που απαιτεί αναγνώριση. Αντίθετα, πνιούν τη γλυτζιά φωνήν της άνοιξης, της νέας ζωής, της ομορφικιάς τζαι του μεγαλείου του έρωτα. Βάλλουν το μακρύ, λεπτό δάχτυλον της αυθεντίας πάνω στον τρυφερό λαιμόν τζαι εμποδίζουν το άκουσμα του κρυστάλλινου ήχου της προσωπικής ανάπτυξης, της ομορφικιάς του χαρακτήρα, της δύναμης του έρωτα τζαι των αθθρώπων σχέσεων, τούτα που κάμνουν τη ζωήν αξιόλογην.

Τζαι τούτοι οι γοννιοί θεωρούν ότι θέλουν το καλλύττερο για τα παιθικιά τους τζαι, απ' όσον ξέρω, κάποιοι όντως θέλουν το, αλλά το «καλό» φθείρει τζαι δολοφονεί καθετί νέον που πάει να ανθίσει. Εντέλει, μιμούνται τα αφεντικά τους σε κρατικά, εμπορικά, κοινωνικά τζαι ηθικά ζητήματα, καταστέλλοντας βίαια κάθε ανεξάρτητην προσπάθεια να αναλυθούν οι κοινωνικές παθογένειες τζαι κάθε ειλικρινής δράση για το ξεπέρασμαν τους. Ανήμποροι να συλλάβουν τη διαχρονικήν αλήθειαν: ότι οι μεθόδοι τους απλώς δυναμώννουν τη δίψα για ελευθερίαν τζαι το πείσμα για αγώναν.

Τούτος ο καταναγκασμός εν επόμενο να προκαλεί αντίσταση, κάθε γοννιός τζαι δάσκαλος εννά έπρεπεν να το ξέρει. Σε πολλούς προκαλεί έκπληξην το γεγονός ότι στην πλειονότητα τους τα παιθικιά που κατάγονται που οικογένειες ριζοσπαστών είτε εν εντελώς αντίθετα στες ιδέες των γοννιών τους τζαι ακολουθούν τα παλιά, ξεπερασμένα μονοπάθκια είτε αδιαφορούν για τες ιδέες τζαι τα διδάγματα της κοινωνικής αλλαγής. Τζαι όμως, εν υπάρχει τίποτε το παράξενο δαμέ. Οι ριζοσπάστες γοννιοί, παρότι εν πιστεύκουν ότι η ιδιοκτησία εν συμβατή με την αθρώπινη φύσην, υποστηρίζουν ακράδαντα ότι το δικόν τους

παιδί ανήκει τους τζιαι έχουν κάθε δικαίωμα να ασκούν εξουσίαν πάνω του. Έτσι, ξεκινούν να το πλάθουν σύμφωνα με τη δικήν τους αντίληψη για το σωστόν τζιαι το λάθος επιβάλλοντας τα ιδανικά τους πάνω του με την ίδια σκληρότητα που χρησιμοποιούν οι καθολικοί γοννιοί. Τζιαι, όπως τους τελευταίους, μαθαίνουν τους «κάμε τζιείνον που σου λαλώ, τζιαι όι τζιείνον που κάμνω εγώ». Όμως το εύπλαστον παιδικό μυαλόν αντιλαμβάνεται γλήορα πως η ζωή των γοννιών του έρκεται σε σύγκρουση με τες ιδέες που εκπροσωπούν: ότι, σαν τον καλό χριστιανόν που προσεύχεται με ζήλον τες Κυριακές, αλλά εξακολουθεί να παραβιάζει τες εντολές του Κυρίου την υπόλοιπην εφτομά, ο ριζοσπάστης γοννιός καταγγέλλει τον Θεόν, τον κλήρον, την εκκλησιάν, την κυβέρνησιν, την τοπικήν εξουσίαν, αλλά συνεχίζει να προσαρμόζεται σε μιαν κατάστασιν που μισά. Έτσι, ο άθεος γοννιός μπορεί να περηφανεύεται ότι ο τετράχρονος γιος του αναγνωρίζει τη μορφήν του Τόμας Πέιν ή του Ίνγκερσολ, ή ότι ξέρει πως η ιδέα του Θεού εν μια πελλάρα. Η ο σοσιαλδημοκράτης πατέρας μπορεί να ρωτήσει την εξάχρονη κόρην του «Ποιος έγγραψεν το Κεφάλαιο, αγάπη μου;» τζιαι τζιείνη να απαντήσει «Ο Καρλ Μαρξ, παπά!». Η η αναρχική μάνα μπορεί να διαδίδει ότι την κόρην της λαλούν την Λουίζ-Μισσιέλ, Σοφία Περόφσκαγια ή ότι απαγγέλλει επαναστατικά ποιήματα του Χέρβεκ, του Φράιλικρατ ή του Σέλεϋ τζιαι αναγνωρίζει τον Σπένσερ, τον Μπακούιν ή τον Χάρμον.

Σε καμμιάν περίπτωσην ένεν υπερβολές τούτα. Εν δυσάρεστα περιστατικά που εσουνάντησα στες εμπειρίες μου με ριζοσπάστες γοννιούς. Πού οδηγούν τέθοκοιες μεθόδοι κατήκησιν του μυαλού; Συμβαίνει το εξής, τζιαι ένεν σπάνιον. Το παιδίν που τρέφεται με μονόπλευρες, άκαμπτες ιδέες γλήορα βαρκιέται να αναπαράγει τα ιδανικά των γοννιών του, τζιαι ξεκινά την αναζήτηση νέων εμπειριών, ακόμα τζιαι αν εν κατώτερες ή ρηχές, αφού το αθθρώπινο μυαλόν εν αντέχει τη μονοτονίαν. Έτσι, το παιδίν που εξαλίσαν το με Τόμας Πέιν μπορεί να έβρει καταφύγιο στην αγκαλιάν της εκκλησιάς ή να υποστηρίζει τον ιμπεριαλισμόν, απλώς για να γλιτώσει που το βάρος του οικονομικού ντετερμινισμού τζιαι του επιστημονικού σοσιαλισμού, ή να αννοίξει βιοτεχνίαν παπουτσιών τζιαι να γίνει οπαδός της ατομικής ιδιοκτησίας, για να γλιτώσει που τον παλιομοδίτικον κομμουνισμόν του παπά του. Η η κορούα εννά παντρευτεί τον πρώτον άντραν που εννά της εξασφαλίσει τα προς το ζην, απλώς για να γλιτώσει που τες κουβέντες για την πολυγαμίαν.

Τέθοκοια περιστατικά μπορεί ναν ιδιαίτερα επώδυνα για τους γοννιούς που επιθυμούν τα παιθικά τους να ακολουθήσουν τον δικόν τους δρόμον, όμως που ψυχολογικήν άποψιν εγώ πιστεύκω εν ανανεωτικά τζιαι ελπιδοφόρα. Εν η μιαλλύτερη εγγύηση ότι έναν ανεξάρτητον άτομον μπορεί τουλάχιστον να αντιστέκεται στες εξωτερικές πιέσεις που ασκούνται στην καρκιάν τζιαι στον νουν του αθρώπου.

Μερικοί εννιά ρωτήσουν για τους αδύναμους χαρακτήρες - εν πρέπει να τους προστατεύουμε; Ναι, αλλά για να γίνει τούτον πρέπει να γίνει κατανοητόν ότι η μόρφωση των παιθκιών εν σημαίνει μαζική εκπαίδευση τζιαι κατήχηση. Αν η μόρφωση έσσειε κάπκοιο νόημα, πρέπει να επιμένει στην ελεύθερη ανάπτυξη των έμφυτων δυνατοτήτων τζιαι κλίσεων των παιθκιών. Μόνον έτσι μπορούμε να διατηρούμεν ελπίδες για ελεύθερα άτομα τζιαι, εντέλει, για ελεύθερες κοινότητες, που εννιά βάλουν τέλος στες παρεμβάσεις τζιαι στους καταναγκασμούς στην αθθρώπινη ανάπτυξη.

Πρώτη δημοσίευση κειμένου: Mother Earth, Vol. 1 No. 2, April 1906

Η ελληνοκυπριακή μετάφραση εβασίστηκε στο πρωτότυπο κείμενο αλλά τζιαι σε ελληνική μετάφραση που εδημοσιεύτηκε που το εγχείρημα eagainst.com

faurabooks@riseup.net
faurabooks.noblogs.org

